

Se Kommunistien Riita

VENÄJÄN kommunistipuolueessa vallinnut sisäinen riita näyttää päättyneen, ainakin joksikin aikaa, täydelliseen periaatteelliseen kuperkeikkaan. Kerrotaan, että oppositiosi on tehnyt "tunnustuksen" niille, jotka tällä kertaa ovat lujemmin hallitusnuorissa kiinni. Kansainvälisen vallankumouksen "tähdet," jotka joku aika sitten vielä loistivat niin kirkkaina, että niiden edes vähäisestä himmenemisestäkään ei voitu puhua ilman moittimia, puhumattakaan että olisi voitu "hirttotuomiota" saamatta väittää niiden sammuvan joskus, niin nämä "tähdet" ovat nyt sammuneet. Suuret kyvyt, kuten Trotski, Sinovjev ja monet muut, jotka menneinä vuosina voivat kirjallisilla tuotteillaan ja suurisanaisilla lausunnoillaan lyödä roskaläjään kaikki sellaiset työväenliikkeet ja teorit, jotka eivät noin vain ilman kysymättä antautuneet heidän ohjauksensa alaisiksi, niin nämä kyvyt ovat nyt joutuneet sivuun niiden tieltä, jotka Venäjän vallankumouksen aikana joko porvareitten kanssa samoista "hedelmistä" nauttivat tai sitten sosialidemokraattisessa kuonassa konttailivat.

"Joka toiselle kuoppaa kaivaa, hän itse siihen lankeaa." Näinhän siinä vanhassa sananparressakin sanotaan. Juurihan Trotski ja Sinovjev tinkailivat menneinä vuosina rajattomasti keskitetyn vallan puolesta — ehdottomasta diktatuurista. Nyt näyttää käyneen niin, että he itse joutuivat tuon ehdottoman keskitetyn vallan uhreiksi. Heiltä tukittiin suu aivan samalla tavalla, kuin he aikoinaan tukkivat kaikilta niiltä, jotka uskalsivat edes arvostella kommunistisen liikkeen teorioita ja edesottamisia. Se järki, jota menneinä vuosina pidettiin niin ihmeitä tekevänä "vipusimena," että se voi nostaa koko maailman proletariaatin vallankumoukselliselle tielle ja sitä myöten onnellisesti määrän päähän johtaa, ei näytä tällä kertaa olevan suuresta arvosta. Yksinkertaiset "kulakit" näyttävät tietävän paljon paremmin, mikä sopii Venäjän talousohjelmaan ja kommunistipuolueelle, kuin nämä entiset auktoriteetit.

Miksi sitten Trotski, Sinovjev, Kamenev, Piatakoff, Krupskaya (Leninin leski), Evdokimoff, Smilga ja monet muut, Venäjän kommunistipuolueessa hyvin tunnetut johtohenkilöt, viskattiin syrjään, heidän suunsa tukittiin? Siksi että he kuuluivat oppositiosiini, eivät hyväksyneet kaikkea sitä, mitä Stalinin johtama Venäjän kommunistipuolueen keskuskomitea käytännöllisessä toiminnassaan harjoitti. Nämä oppositiosiiniin kuuluvat menivät niinkin pitkälle, että pitivät "salaisia" kokouksia. Kas näin tietää täs-

sä maassa ilmestyvä Työmies kertoa: "Näiden luonnollisten ja sallittujen erimielisyyksien ohella tuli sitten muuan seikka, joka aina tahtoo pilkistäytyä esille puolueväittelyissä. Ja se oli se, että oppositiosi turvautui kiellettyihin keinoihin katsomuksiensa edustamiseksi. Perusti ryhmiä, pitivät salaisia kokouksia ja pitivät yllä vastustusta juuri puolueen hyväksymiä päätöksiä ja sen edustajakokouksen asettamaa Keskuskomiteaa vastaan. Tämä seikka rikkoi puolueen yhtenäisyyttä. Se muodostui koko kumoukselle vaaralliseksi asiaksi. Ja varsinkin kuin täten menettelivät eräät ennen huomatu kumoustoimitsijat ja johtajat, niin puolueen Keskuskomitea tarttui asiaan ja alkoi kurinpäälliset toimenpiteet oppositiosionin järjestyksen palauttamiseksi. Tämä oli mitä luonnollisin ja myös välttämätön teko. Nyt — kuten jo olemme lehdistämme nähneet — onkin jo päästy siihen, että oppositiosi on luopunut puolueen päätöksiä ja sen eheyttä vastustavasta toiminnastaan ja tuomitsee itsekin virheeksi ryhmien muodostamisen puolueen sisälle. Täten on saatu turvatuksi puolueen eheys, mikä on kaiken menestyksen ehto."

Edellä olevasta käy selville, että Työmies paheksuu erikoisesti sitä seikkaa, kun oppositiosiiniin kuuluvat perustivat ryhmiä ja pitivät salaisia kokouksia. "Tämä seikka rikkoi puolueen kokonaisuutta." Myönnettävästi se sitä teki ja aina tekee. Mutta miksi myöntää toisille ne oikeudet, mitkä toisilta

Stalin, Venäjän kommunistipuolueen kirjuri ja leniniläisten teorian "erikoistuntija," kuten Työmies tietää lausua.

kielletään. Vai haluaako Työmies tosiasioista vaikenemalla vakuuttaa, ettei Venäjällä hallitsevassa asemassa olevat ole perustaneet ryhmiä ja pitäneet salaisia kokouksia? Ne ovat toimineet julkisesti ja salaisesti tukkiaksensa täydellisesti suun niiltä, jotka eivät ole voineet hyväksyä kaikkea sitä, mitä Stalinin sakki työväenliikkeen — työläisten diktatuurin — nimessä suorittaa. Jos Työmiehellä olisi ollut vähänkin johdonmukaisuutta, niin se olisi esittänyt lukijoilleen oppositiioniin kuuluvien selityksiä ja lausuntoita myös, eikä vain hallitsevassa asemassa olevain. Esitämme tässä joitakin kohtia siitä julistuksesta, jonka oppositiioniin kuuluvat huomatuimmat henkilöt allekirjoittivat ja antoivat Venäjän kommunistipuolueen keskuskomitealle, joka sen sitten julisti "hävietyksi." Siinä m. m. sanotaan seuraavasti:

"Puolueen neljänentoista kongressin edellä kuluneiden kahden vuoden ajan oli toiminnassa — olemassa — seitsemän henkilöä käsittävä ryhmä, heistä kuusi ollen poliittisen viraston jäseniä ja seitsemäs Kuibesheff, keskuskontrollikomitean presidentti.

"Tämä erikoiseksi ryhmäksi muodostunut — erkaantunut — joukko päätti edeltäpäin, puolueelta salaisesti, kaikista asioista, jotka työjärjestyksessä tulivat ratkaistavaksi poliittisessa virastossa ja keskuskomiteassa. Ja se itsenäisesti, toisista riippumattomana, ratkasi joukon sellaisiakin kysymyksiä, joita ei oltu edes harkittukaan poliittisessa virastossa. Se jakoi voimat ryhmittämällä ja sitoi jäsenensä ryhmäkurin piiriin.

"Tähän seitsemästä henkilöstä muodostuneeseen ryhmään osallistuivat, toveri Kuibesheffin mukana, juuri nuo samat keskuskomitean johtohenkilöt, Yaroslavsky, Yansen ja toiset, jotka edessäpäin käyvät armoitointia taistelua ryhmittymistä vastaan. . . .

Näin siis hallitsevassa joukossa oli vähemmistö, pieni ryhmä, joka asetti ryhmäkurin puoluekuria korkeammalle.

"Tämän ryhmän koneiston tehtävänä kokonaisuudessaan näyttää olevan se, että se ehkäisee puolueen normaalilla tavalla, perussääntöjen mukaisesti, esittämästä muutoksia puolueen ohjelmaan ja virkailijakunnan kokoonpanoon. Ryhmäksi järjestyneenä tämä joukko jokainen päivä yhä enempi ja enempi uhkaa puolueen kokonaisuutta.

"Tällä kertaa ei voi olla edes pienintäkään epäilystä siitä, että oppositiioni vuonna 1923 aivan oikein varoitti varasta, mikä johtuu proletariaatin suunnan (ohjelman) muuttamisesta ja hallitsevan virkavallan kasvamisesta. Hallitsevan ryhmän toiminta on kaiken tämän todennut.

"Keskuskontrollikomitea, mikä Leninin aloitteesta perustettiin tarkoituksella, että se taistelee virkavaltaisuuden lisääntymistä vastaan, on myös muuttanut itsensä hallitsevaksi orgaaniksi, joka 'auttaa' toisia hallitsevia orgaaneja niiden sortotoimenpiteissä, tehden kurinpitoa koskevan puolen töistä. Se vastustaa ja vainoaa kaikkea vapaata, riippumatonta ajattelua puolueen sisällä, se tuomitsee jokaisen arvostelevan äänen, jokaisen puolueen kohtaloa koskevan valituksen ja jokaisen arvostelevan muistutuksen, mikä mahdollisesti koskisi joitain erikoisasemassa olevia puolueen johtajia.

"Puolueen kokouksia hallitsee paasimaisuus ja välinpitämättömyys, mikä sitä välttämättömästi seuraa. Kun äänestysten aika saapuu, niin kokouksissa tavallisesti on vain mitätöin vähemmistö, sillä jokainen kiirehtii pois, siten vapautuaksensa äänestämästä päätösehdotuksista, jotka ovat ylhäältäpäin diktaaroituja. Tällaisen tilanteen vallitessa luonnollisesti kaikkialla hyväksytään kaikki päätösehdotukset aivan 'yksimielisesti'. Puolueen varsinaiset jäsenet eivät uskalla lausua julkisesti ja vapaasti heidän tärkeimpiä ajatuksiaan, toivomuksiaan ja vaatimuksiaan.

"Alkuperäinen ja puhdas puoluekuri on hävitetty ja sen tilalle otettu pakollinen alamaisuus, hallituskoneistoissa olevain vaikutusvaltaisten virkailijoiden tahdon ehdotoin noudattaminen. Tovereita, joihin puolue voi luottaa vaikeimpinakin päivinä, erotetaan alati suuremmissa joukoissa pois hallitsevista virkatehtävistä, siirretään paikasta toiseen, karkoitetaan ja vainotaan. Ja heidän paikkansa usein täytetään satunnaisilla henkilöillä, joita ei tunneta kokemusten kautta, vaan ainoastaan ovat tulleet huomatuiksi nöyryytensä ja vaitelijan tottelevaisuutensa vuoksi."

Julistuksessa edelleen selitetään nopeasti kasvavasta äärimmäisestä virkavallasta ja

erikoisesti mainitaan, että Stalinin toimesta johtuneena viime talvena Leningradissa erotettiin kommunistipuolueesta kolme tuhatta jäsentä ja yksinkertaisesti vain siksi, että he varoittivat vaarasta, mikä seuraa välttämättömästi sitä, kuin sallitaan ilman rajoitusta nopeasti kasvava rikkaan talonpoikaoluokan, jonka jäsenet omistavat suuria maatiloja. Näistä näin puolueesta erotetuiksi tulleista monta sataa karkoitettiin pois Leningradista.

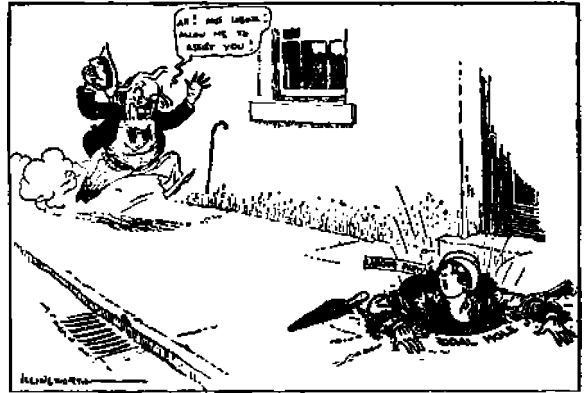
Riidan peruskysymyksenä näyttää olevan Venäjän taloutta koskevat asiat. Oppositiooniin kuuluvat vaativat suurempaa kansanvaltaa puolueessa ja vallankumouksessa yhteiskunnallistutettujen tuotantolaitosten kehittämistä ja edelleensäilyttämistä. Stalinin ryhmä kurottaa ulkomaalaisiin kapitalisteihin ja suosii kotimaista porvaristoa, erikoisesti talonpoikia, kuten jotkut selittävät.

Samalla oppositiooniin kuuluvat vaativat jonkinlaisia etuisuuksia palkkatyöläisille. Heidän taholtaan tehtiin joku aika sitten ehdotus, että työläisille taattaisiin nykyiset palkat lamaannuskaudeksi ja sitten palkkoja heti nostettaisiin, kun ensimmäinen mahdollisuus koittaa. Tätä ehdotusta vastustettiin hallitsevan ryhmän taholta ja menttiin päin pitkälle, että sanottiin sitä "rahvaan kiihoittämiseksi." Samalla aikaa, kun kaikki tämä tapahtui, hallitsevan ryhmän päätöslauselmissa "vakuutettiin hyvinvoinnin jatkuvasta lisääntymisestä" ja selitettiin, kuinka "Venäjä edistyy voitokkaasti kohti sosialismia."

Trotsky näyttää saaneen marxilaisten käsitysten kannattajat mukaansa sillä, että hän nyt myöntää "työläisten vapautumisen tapahtuvan vain heidän itsensä kautta," eikä pienen palkattujen virkailijojitten muodostaman ryhmän toimesta.

Oppositioinin julistuksessa edelleen lausutaan Venäjän talouden tulevaisuutta koskevista kysymyksistä seuraavasti: "Kehitys sosialismia kohden käy päinsä vain siten, että hallituksen teollisuuksien kehittyminen pysyy yleisen taloudellisen kehityksen mukana, ja johtaa sitä, systemaattisesti johtaen maan korkeammalla kehitystasolla olevien kapitalististen maiden kanssa samalle tasolle. Kaikkien täytyisi alistua tämän pulman ratkaisuun, sillä se on proletaareille ja talonpojille yhtä tärkeä.

"Teollisuuksien riittävän kehittymisen kautta vain käy mahdolliseksi korottaa työläisille palkkoja ja samalla valmistaa halpoja tavaroita talonpojille. Olisi narrimaista rakentaa suuria toiveita ulkomaalaisille myönnytyksille, konsessioneille, joille me emme voi antaa johtavaa ei edes merkityksellistäkään asemaa meidän taloudessamme ilman, että emme hävittäisi teollisuksiemme yhteiskunnallista luonnetta.

Lloyd George, hyvin tunnettu englantilainen poliitikoitsija rientää auttamaan kaivostyöläisten lakon yhteydessä hunnikolle joutuneita poliittisia ystäviään, Työväenpuolueen poliitikoitsijoita.

"Puolue seuraa huolestuneena sitä, että neljännen kongressin päätös, koskien teollisuuksia, pidetään yhä enempi takapuolella, aivan samoin kuin kaikki päätökset, jotka koskevat työläisten kansanvaltaa, ovat heikennetyt mitättömiksi, tyhjiksi lauseiksi.

"Yhteiskunnallistettujen teollisuuksien kehittämisessä ilmenevän tehottomuuden mukana kulkee sietäväisyys, leväperäisyys, mikä sallii kehittyä voimakkaan talonomistajain luokan. Tässä myös hallitsevat virkailijat osoittavat poistuneensa työväenluokan eduista ja sen, että he ovat taipuvaisia unohtamaan ja sallivat hiusua pois proletariaatilta lokakuun voiton aineelliset tulokset."

Sitten julistuksessa kerrotaan, kuinka Stalinin toimesta Leningradissa viime talvena erotettiin kommunistipuolueesta kolme tuhatta jäsentä, kuten jo edellä mainitsimme, ja jatketaan: "Puolue on tottunut pitämään Leningradin työläiskommunisteja parhaiten kokeneina proletariaatin suojelijoina. Jos asiat saavat edelleen kulkea siihen suuntaan kuin ne ovat tällä kertaa menossa, niin ei ole epäilystäkään siitä, että pian tarvitaan yhä uusia ja uusia tasoituksia, puhdistuksia ja rangaistuksia, eikä vain Leningradissa ja Moskovassa, vaan myös sellaiset proletariaatin pääpaikat ja keskustat, kuin ovat Donetz alanko, Baku ja Urals, joutuvat karisinaan iskujen alaisiksi, vain sillä eroituksella, että iskut ovat laajentuneet kymmenkertaisesti.

"Sosialistisen hallituksen yksi ensimmäinen ratkaisevista tehtävistä on johtaa köyhät ulos heidän toivottomasta asemastaan. Välineiden ja keinojen puute tekee sosialistisellekin hallitukselle äkkinäiset parannukset ja muutokset mahdottomiksi, mutta se kuitenkin ei anna meille oikeutta sulkea silmiämme tilanteen todellisuudelle, ruokkia köyhiä moraalisisilla läksyillä henkisestä epä-

säännöllisyydestä ja samalla kertaa auttaa ja rohkaista kulakkeja.”

Erimielisyys siis näyttää koskevan Venäjän talouden peruskysymyksiä: “Sellaisessa maassa, jossa kansan enemmistö on talonpoikia, muodostuu suhderyhtymys niihin tärkeäksi.” Näin sanoo Työmies ja jatkaa: “Tästä asiasta on monasti oteltu ennenkin. Nyt sattui vain siten, että bolshevikien vanhaan kaartiin kuuluvien keskuudessa ilmeni erimielisyyksiä talonpoikain suhderyhtymyksessä ja yleensä maan teollisuuden rakentamisessa sosialistiselle pohjalle.”

Tuonhan olemme jo aikoja sitten tienneet, että maassa, missä talonpojat, niiden mukana ollan tilanomistajat, muodostavat suuren enemmistön täytyy jatkua luokkataistelu, taistelu omistajain ja köyhälistöläisten välillä. Pikkuporvariston ja palkkatyöväestön edut eivät siis voi Venäjälläkään olla samanlaiset. Oppositioiden julistuksessahan juuri kuvastuu esille, että palkkaköyhälistö joutuu häviön puolelle, heidän asemansa käy yhä heikemmäksi, vaikeammaksi. Heiltä riistetään vapaus ja oikeudet, aivan samoin kuin kapitalistisissa maissa. Venäjän nykyinen hallitus palvelee porvaristoa. Tuotahan ei luulisi kenenkään edes epäilläkään voivan. Ja siinä näyttää kapitalismikin turvan — tulevaisuuden — löytäneen. Perin suopealla silmällä esim. amerikalainen kapitalismi seuraa Stalinin hallituksen edesottamisia. Johan tämän maan hallituspiireissäkin puhutaan Venäjän hallituksen pikaisen tunnistamisen mahdollisuuksista.

Oppositioiden näyttää yrittävän pitää kiinni teorioistaan. He edelleenkin puhuvat valtiotalousmaailmasta. Meille ei kuulu tässä yhteydessä käydä väittämään, kumman ryhmän ohjelma sopii paremmin Venäjän talouteen, paremmin kuin sitäkin kumpi palvelee *taloudellisia pakkolakeja*. Ne ovat eri asioita. Mutta jokaisen kommunistin täytyisi periaatteittensa mukaan olla oppositioiden takana. Valinnalle ei ole tilaa muutoin, kuin kieltää ja hylätä omat teoriansa — tehdä periaatteellinen itsemurha, täydellinen kuperkeikka.

Amerikan workers-kommunistipuolue näkyy asettuneen virallisesti Stalinin ryhmän taakse. Sekin siis haluaa kantaa kortensa Venäjän nousevan porvariston hyväksi. Sen keskuskomitean virallisessa lausunnossa sanotaan m. m. seuraavasti: “Workers-kommunistipuolueen keskuskomitea tervehtii ilolla (?) kommunistipuolueen jäsenistön kantaa oppositioiden ja heidän ryhmäyrityksiensä tuomitsemiseksi. Yhdessä heidän kanssaan me tahdomme tuomita tällaisen toiminnan ja taaskin julki tuoda täyden kannatuksemme neuvostoliiton kommunistipuolueen keskuskomitealle taistelussa oppo-

sitioiden ryhmätoiminnan lopettamiseksi ja heidän palauttamiseksi puolueen jäsenistön tehtäviin ja velvollisuuksiin. Me kutsumme kaikkia workers-kommunistipuolueen jäseniä ottamaan paikkansa tukeakseen neuvostoliiton kommunistista puoluetta, joka paheksuu ja tuomitsee Sinojevin, Troskin ja muiden oppositioiden johtajien toiminnan ja heidän hyökkäyksensä neuvostoliiton kommunistipuolueen yhtenäisyyttä vastaan.”

Se siis “ilolla” tervehtii kommunistipuolueen jäsenten kantaa oppositioiden nähdessä. Se ei edes “surulla” lainaa mitään huomiota niille keinoille, joita Stalinin sakkii käyttää jäsenistön “kannan” ilmaisemisessa. Oppositioiden julistuksesta käy selville, kuinka päätökset saadaan “yksimieliseksi.” Se kutsuu kaikkia workers-kommunistipuolueen jäseniä ottamaan paikkansa neuvostoliiton keskuskomitean tukemiseksi. Miksi juuri tällä kertaa täytyisi erikoisesti tuon paikan ottaa? Siksi, että voitaisiin “yhtenäisenä” osoittaa kaikkien maiden kommunistien olevan oppositioiden vastaan?

Amerikan workers-kommunistipuolueen jäsenille ei ole edes tilaisuutta annettu lausua mielipidettään Venäjän kommunistipuolueen oppositioiden suhteen. Mahdollisesti pelättiin, että päätökset eivät tulisikaan aivan “yksimielisiä” ja siksi kai juuri ennen kuperkeikan tapahtumista täällä käytettiin Stalinin sakin lähettämä mies, joka “järjesti” workers-kommunistipuolueelle keskusviraston, jolla vain on oikeus sanoa, kuinka jäsenet “suhtautuvat” oppositioiden nähdessä. Tuohon workers-kommunistipuolueen keskusvirastoon valittiin juuri sellaiset henkilöt, jotka kirjavan elämänsä aikana, mikäli he ovat sitä työväenliikkeen mukana haastanneet, ovat olleet uskollisia aseenkantajia kaikenlaisille “luutnantteille,” siis “nöyriä, vaitelijaita ja tottelevaisia.”

Tulevaisuuden ratkaistavaksi jää alkavato workers-kommunistipuolueen jäsenet virallisesti taistelemaan — moraalista kannatusta aseina käyttäen — Venäjän nousevan porvariston puolella. Me hyvin tiedämme, että workers-kommunistipuolueen johtajisto “ilolla” tervehtii sellaista suuntaa, mikä valtaavien pyrkivän palkkatyöväestön edut ja oikeudet polkee ilman armoa. He eivät olisi kolmanteen kansainväliseen — kommunismiin — innostuneetkaan muutoin, kuin pelastaaksensa asemansa. Katsokaahan, niihin aikoihin, kun Venäjällä tapahtui vallankumous, sieppasi voimakas innostus työväestön vallankumoukselliset ainekset mukaansa kaikkialla. Sosialidemokraattinen liike oli tahrinut viimeisetkin “puhtaat paikkansa” asettuessaan tukemaan sotaan ryhtynyttä militarismia. Vallankumouksellisin aines irtaantui siitä ja virtasi vallankumouk-

selliseen taloudelliseen liikkeeseen. Tämä taloudellinen liike kaiken lisäksi alkoi pyrkiin kansainväliseen kokoumukseen. Nyt täytyi politikoitsijoiden, niin vastenmielistä kuin se mahdollisesti heille olikin, hypätä kolmanteen kansainväliseen ja sen kautta lähteä särkemään työväestön rintamaa, erikoisesti sen taloudellista rintamaa. Tätä särkemistyötä on jatkunut vuosikautia. Käytetty on kaikki mahdolliset keinot, likaiset ja muut. Ja onhan siinä onnistuttukin. Työväenliike on hajanaista kautta maailman, tässä maassa niin hyvin kuin muuallakin. Europassa sodanaikana kaaostilaan joutunut porvaristo on ehtinyt korjailemaan rintamansa, nuolemaan haavansa. Ja myös Venä-

jällä porvaristo on saanut voimakkaan otteen. Nyt ei ole pelkoa työväestön voimakasta liikehtimisistä aivan lähitulevaisuudessa. Siksi siis kolmas kansainvälinenkin voi hävittää kansainväliset propagandaorگانinsa ja ryhtyä täyttämään viimeistä tehtäväänsä, s. o. hankkimaan Venäjän nykyiselle hallitukselle tunnustus kaikilta niiltä kapitalistisilta mailta, jotka eivät vielä tähän mennessä ole sille virallista tunnustusta antaneet.

Nyt siis voivat workers-kommunistipuolueen johtohenkilöt ja muut kommunistit mennä "kevein sydämin" joulukirkkoihinsa ja saarnata: "maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto. Amen!"

"The Tramp"

Kirj. Iikka.

RÄMPPI, maankiertäjä, tuo kaikilta — yksinpä erältä työläisiltäkin — halveksittu kulkuri, jota ei juuri kukaan sosiollisin silmin katsele, josta kukaan ei ajattele mitään hyvää, vaan pitää häntä huolia vailla olevana kulkijana; kulkijana, joka ei itsekään mistään välitä. Mutta, useimmissa tapauksissa kuitenkin tuolla maankiertäjällä — trämpillä — on suuremmat ja jalommat tunteet, kuin muilla tavallisilla kuolevaisilla. Hän mahdollisesti ymmärtää taidetta, voi olla hellä ja ystävällinen. Hänellä on selvemmät käsitykset luokkasuhteista kuin monilla sellaisillakin työläisillä, jotka ovat järjestyneitä, vaikka hän ei järjestyön kuuluisikaan. Lyhyesti sanoen, hän on kaikissa sellainen kuin toisetkin ihmiset; osittain vielä enemmänkin.

Monellakaan ei näytä olevan käsitystä, mistä oikein alkunsa saa tuo "kulkija-veri" ja tarkalleen ei sitä kukaan yksilö voi määrittellä, ei ainakaan kaikkiin nähden. Tuomme tässä esille joitakin syitä, jotka kieltämättömästi ovat useimmissa tapauksissa vaikuttamassa kulkijaelämään. Tuomme esille vain joitakin pääpiirteitä, niin ettei tämä kirjoitus venyisi kovin pitkäksi.

Siihen aikaan, kun ei vielä ollut koneellisuutta, vaan kaikki tehtiin käsin ja kotona, ei myöskään ollut trämppejä, jos emme ota huomioon joitakin kuljeskelevia kauppiaita, kiertäviä kerjäläisiä ja piileskeleviä pahantekijöitä — mutta hehän eivät kuulukaan trämppeihin. Vasta sitten kun kehittyi koneellisuus ja sen mukana alkoi hävitä tuo vanhanajan perhe, alkoi ilmaantua siirtolaisuutta,

paikasta toiseen ja maastakin toiseen muuttamista. Tällöin siis myös alkoi ilmaantua trämppejä. Nyt ei tarvittu kaikkea työvoimaa kodeissa, eikä myöskään aina kaupungeissa, joihin ensiksi ilmaantuivat koneet ja tehtaot. Siksi täytyi tämän "liikavoiman" alkaa siirtymään paikasta toiseen — useasti myös maasta maahankin — etsiessään itselleen työtä. He siis olivat työttömiä työläisiä — edelleenkin niitä ovat — vaikka heille keksittiin nimiä jos jonkinlaisia. Joutuessaan näin kulkemaan paikasta toiseen, he myös oppivat ja näkivät paljon sellaista, mitä paikallaan pysyvät työläiset eivät useastikaan voineet nähdä ja oppia. Usein he joutuivat kokemaan kaikenlaisia vastuksia, saivat kärsiä kaikenlaista puutetta ja niin he oppivat vihaamaan nykyistä yhteiskuntaa — tulivat luokkatietoisiksi — ennemmin kuin ne, jotka saivat olla jatkuvasti työssä ja niin ollen pääsivät osalliseksi paremmin elämänmahdollisuuksista. Ja nyt, kun heissä oli kasvanut luokkatietoisuus, niin vaikka he joskus saivatkin pitempiaikaisen työn, eivät he voineet siinä viihtyä niillä ehdoilla, kuin toiset, luokkatiedottomat työläistoverinsa. He kun tiesivät kuinka heidän työstänsä riistetään yliarvoa, niin he toimivat ja yrittivät saada oloihinsa parannuksia ja tämän vuoksi heillä usein oli taasen edessä entinen maantie, paikasta toiseen siirtyminen. Tästä ainaisesta hylkimisestä oli seurauksena se, että jotkut heistä menettivät halunsakin ainaisen työhön. He eivät halunneet tehdä aina kaikkein huonoimpia ja huonoimmin palkattuja töitä, vaan kulkiessaan yrittivät saada toimeentulon niin kuin